

vode pocitka

letnik 32, številka 9-10-11 / 2016

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

IZZIVALNO	4	Kdo bo povedal
SOČUTNO	8	Trpljenje kristjanov
POZORNO	12	Blagoslovljene drobtinice
VESELO	22	Nagovor veselja
EPSKO	24	Dolina suhih kosti

REALNO	36	Nimam časa
DRAMATIČNO	38	Biti posinovljen
SPODBUDNO	42	Osamelci
VERNO	44	Spodbuda vere
MODRO	46	Modrosti in citati

mag.
Peter
Golob,
urednik

Kdo bo povedal?

Kdo bo povedal, da obstaja Bog tolažbe in usmiljenja? Kdo bo povedal, da obstaja Bog, ki odpušča vse naše grehe in iz dna dviguje naša življenja? Kdo bo povedal, da obstaja Bog, ki se sklanja k ponižanim in ubogim in jih tolaži? Kdo bo povedal, da se Bogu trga srce, ko vidi opeharjene in izkoriščane delavce, ki ostajajo brez svojega plačila? Kdo bo povedal, da Bog joče, ko zagleda osamljeno in bolno starko, ki nima človeka in ne zna več priti v mesto, v katerem se niti ne znajde?

Kdo bo povedal, da Bog pomaga? Kdo bo povedal, da je Bog usmiljen in trpi s sirotami, ki so ostale brez staršev in skrbnikov? Kdo bo povedal, da Bog hodi s trpečimi po dolini smrtne sence, ko se ti bojujejo z boleznimi in nesrečami? Kdo bo povedal, da Bog odpušča vso krivdo in grehe preteklosti? Kdo bo povedal, da je tudi Bog sam hodil po dolini smrtne sence in dolini solza in da je bil tam tudi sam deležen sovraštva, krivic in žalosti? Kdo bo povedal, da je Bog doživel vse bridkosti tega sveta in da vse razume?

Kdo bo povedal, da obstaja Bog žalostnih, Bog ubogih, Bog okradenih, Bog zanemarjenih, Bog pozabljenih, Bog zavrženih in preziranih, Bog usmiljenih in krotkih? Kdo bo povedal, da Bogu ne uide nobena solza in kesanje? Bog vidi in tolaži, Bog ne očita, ampak odpušča, Bog ne sovraži, ampak ljubi, Bog ni vzkipljiv, ampak je potrpežljiv, Bog ni hudoben, ampak dober, Bog ni privoščljiv, ampak privošči najboljše, Bog ne išče, ampak najde, ni razdražljiv, ampak nežen, ni osoren, ampak blag. Kdo bo povedal, da se Bog

ne veseli krivice, ampak pravice in resnice? Kdo bo povedal, da Bog vse premore, saj je vsa bremena sveta nesel na križ? Kdo bo povedal, da Bog veruje v vse ljudi, ker je umrl za vse ljudi enkrat za vselej in je s svojo krvjo plačal za vse prestopke sveta? Kdo bo povedal, da se Bog zmore usmiliti vseh, ker živi, čeprav smo ga ubili, saj ni mogoče, da bi zadnjo besedo imelelo zlo in sovraštvo? Kdo bo povedal, da je Jezus Kristus umrl za naše grehe in da ga je Bog oživil, da bi po veri vanj živeli tudi mi? Kdo bo povedal, da je vera v Jezusa naša rešitev, saj je Jezus Odrešenik sveta?

Kdo bo povedal, da je Jezus tisti neutrudni popotnik, ki pride do vsakogar, da ga potolaži, pozdravi in mu pomaga na noge? Kdo bo povedal, da stoji pred vrati Jezus in trka in čaka in upa, da se bo kdo odzval na njegov klic? Kdo bo povedal, da je Jezus Kristus Gospod, ki te lahko obvaruje vsega hudega? Kdo bo povedal, da je Jezus izkusil premnoge tegobe tega sveta, da bi ga hoteli sprejeti kot Boga, ki razume in z nami sočustvuje? Kdo bo povedal, da je

Jezus naš Odrešitelj, ki je z nami, tudi kadar opešamo in izgubimo upanje? Kdo bo povedal, da je Jezus naše milo upanje, ki nikoli ne poide? Kdo bo povedal, da je Božji Sin prišel med nas in postal eden izmed nas, da bi ga lahko slišali in videli in ga spoznali ter sprejeli vero v Boga, ki rešuje?

Kdo bo povedal, da je še čas, da se rešimo iz tega bridkega bridkega sveta? Kdo bo povedal, da ni prepozno, da Bog ni obupal in odšel od nas? Kdo bo povedal, da Bog posluša tvojo molitev, tvojo milo prošnjo? Kdo bo povedal, da Bog pomaga in rešuje in pohiti, da te prime s svojo nežno roko in ponese tvojo izmučeno dušo skozi bolečino in trpljenje in osamljenost? Kdo bo povedal, da je vredno klicati Boga, kadar pridejo črni dnevi in trenutki tišine? Kdo bo povedal, da se lahko sklicujemo na Boga, kadar se znajdemo v primežu groženj, nevarnosti, sovraštva, osame, bolečin?

Kdo bo povedal, da je v imenu Jezus moč, ki premaga vse puščice hudega? Kdo bo povedal, da je v Kristusovi krvi moč, ki te očisti

vseh madežev in krivd? Kdo bo povedal, da je v Kristusovem križu moč, ki osvobaja od vezi preteklosti in varuje pred strahom negotove prihodnosti? Kdo bo povedal, da je v veri v Jezusa moč, ki navdaja z upanjem in tolažbo?

Kdo bo povedal, da je najlepša sreča radost odrešenja, ki prihaja od večnega Boga? Kdo bo povedal, da je moč v spokorjenju, ki odpira vrata Božji milosti? Kdo bo povedal, da je moč v Božji besedi, ki je gotova in nikoli ne premine? Kdo bo povedal, da je moč v ljubezni, saj je Bog ljubezen? Kdo bo povedal, da je moč v Božjemu Duhu, ki oživlja in ostaja z nami in pričuje za Boga v naših življenjih? Kdo bo povedal, da je moč v molitvi, ki Boga gane in ga prikliče bližje? Kdo bo povedal, da je Bog dober in velik in da bogato poplača vse tiste, ki ga iščejo?

Kdo bo to povedal?

Bodimo tako dobri in povejmo in »se ne naveličajmo, ko delamo dobro; kajti če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi« (Gal 6,9).

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto
in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Trpljenje kristjanov

Ljubi, ne čudite se požaru, ki prihaja nad vas, da vas preizkusi, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega. Nasprotno, kolikor ste soudeleženi pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radovali tudi, ko se bo razodelo njegovo veličastvo. Blagor vam, če vas zaradi Kristusovega imena sramotijo, saj nad vami počiva Duh slave, Božji Duh. Nihče med vami naj ne trpi zato, ker bi bil morilec ali tat ali hudodelec ali ovaduh. Če pa kdo trpi kot kris-

tjan, naj ga ne bo sram, ampak naj v tem imenu povelečuje Boga. Nastopa namreč čas, da se sodba začne v Božji hiši. Če pa se začne najprej pri nas, kakšen bo šele konec tistih, ki se ne pokoravajo Božjemu evangeliju! In če se pravični komaj reši, kje se bo pokazal brezbožnež in grešnik? Zato naj tudi tisti, ki po Božji volji trpijo, svoje duše izročajo zvestemu Stvarniku s tem, da delajo dobro. (1 Pt 4,12-19)

Kristjani trpimo zaradi Kristusovega imena. V tem pismu apostol Peter enaindvajsetkrat omeni besedico »trpljenje«. Trpeče kristjane imenuje »ljubi, ljubljene«. Potem pa trpljenje primerja s

požarom, ki ne uničuje in ni kazen, ampak je način Božjega preizkusa (ne skušnjave), da se dokaže kvaliteta in pravi značaj kristjana. Brez trpljenja ni slave. (1 Pt 1,10-11, Lk 24,26) Trpljenje je garant prave poti. (Mt 5,11-12; Heb 11,26)

Peter smatra trpljenje zaradi čistosti vere kot nekaj običajnega, normalnega. To sodi v krščansko izkustvo. Nimamo pravice čakati boljšega. Vsi, ki želijo živeti pobožno, bodo preganjani. (2 Tim 3,12) To, da smo sotrpini Kristusovi, si moramo šteti v veliko čast in nam mora biti v veselje. Mi nimamo deleža v Kristusovem odkupiteljskem (odrešujočem) trpljenju, smo pa sodeložniki istega trpljenja, kot ga je bil deležen Kristus kot človek. Zato smo preganjani, čutimo bolečino in ranjenost, prenašamo krivico, osamljenost, izdajstva in sramoto. To je dokaz, da smo Njegovi.

Prvi kristjani so se veselili, da so bili vredni trpljenja zaradi Kristusa. Kdor ni trpel, ga niso smatrali za kristjana. (Apd 5,41) Kot je počival oblak slave (šekina) nad

shodnim šotorom, tako počiva nad preganjanci oblak prisotnosti Božjega Duha, Duh slave. Sveti Duh prebiva v vsakem odkupljenem Božjem otroku, nad tistimi, ki so mu predani celo v trpljenju, pa še toliko bolj. Zato, če kdo trpi kot kristjan, naj ga ne bo sram, ampak naj povelečuje Boga. (vr. 16) Kristjan prenaša sramoto samo zaradi trpljenja v imenu Kristusa, ne pa, ker bi ga bilo sram zato, ker laže, krade, goljufa, preklinja ..., saj takšno trpljenje ni od Boga (vr. 15). Če kdo trpi kot kristjan, to ni sramotno, ampak se mu trpljenje šteje v čast. Tudi ko pride zaradi tega na slab glas, je zavržen, po krivem obsojen, deležen lažnivega pričevanja, osovražen, obrekovan... ali pa celo usmrčen. Če je nekdo na slabem glasu, ker ne živi kot kristjan, s tem onečašča Božje ime. Če je nekdo na slabem glasu, ker živi kot kristjan, pa s tem povelečuje Božje ime.

Apostol Peter trpljenje pobožnih na tem svetu primerja in vzporeja s trpljenjem brezbožnih (zlih) v večnosti. Zato pravi, da se sodba prečiščevanja začenja v Božji hiši, kar pomeni v času obdobja Cer-

kve; ki se je začelo na binkošti, pa vse do Kristusovega prihoda po Cerkev (do vnebovzjetja Cerkev). V tem obdobju je Kristusova Cerkev izpostavljena trpljenju od tistih, ki so v službi zla. Ki niso poslušni evangeliju. Tako kot je bil Kristus izpostavljen trpljenju, ko je bil na svetu. Apostol Peter ne govori o evangeliju prosperitete, ki ni nič drugega kot sladka zmeta

zlodeja. Ampak nas pouči, da če je trpljenje prečiščevanja pobožnih tako veliko in težko, kakšno bo šele trpljenje brezbožnih v večnosti! In če se pravični komaj reši, kje se bo pokazal brezbožnež in grešnik? (vr. 18) Apostol uporabi navedek iz Pregovorov 11,31: »Glej, pravični je v zemlji poplačan, koliko bolj, kdor je krivičen in grešen!« V Božje kraljestvo se

moramo riniti skozi mnoge težave.
(Lk 13,24; Apd 14,22)

F. B. Mayer pravi, da ko pravičnik trpi neznosne bolečine in krivice, brezbožniki ne bi smeli za to kriviti Boga in se porogljivo spraševati, kje je zdaj kristjanov Bog, ampak bi se morali vprašati: »Če tako dober in pobožen vernik toliko trpi, kaj šele lahko pričakujemo mi, ki

sploh ne skrbimo za svojo dušo?« Trpljenje, ki šteje, je tisto, ki je po Božji volji, ne pa povzročeno iz svojega fanatizma. (vr. 19) Trpljenje, ki je po Božji volji, proizvaja večjo slavo in svetost. Zato apostol v tem odlomku Gospoda imenuje Stvarnik, ne pa Sodnik, ker s trpljenjem postajamo del novega stvarstva (Ef 4,24; Kol 3,10).

Dr. Daniel Brkič

Blagoslovljene drobtinice

Jezus je odšel od tam in se umaknil v tirsko in sidónsko pokrajino. In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih krajev in vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Moja hčer zelo mučijo demoni.« Vendar ji ni odgovoril niti besede. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo, ker vpije za nami.« Odgovoril je in dejal: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« Prišla je, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!« Odgovoril ji je in dejal: »Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.« Ona pa je rekla: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Tedaj je Jezus odgovoril. Rekel ji je: »O žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro. (Mt 15,21-28; Mr 7,24-39)

Pisec Matej nam najprej pove, da se je Jezus namenoma umaknil v tirsko in sidónsko pokrajino, med pogane, daleč od Galileje in Judeje. Ni slučajno, da je naglašeno, da je šlo tam najprej za Jezusovo srečanje s kánaansko ženo. Oni so imeli svoje poganske bogove in običaje. Judje se niso hoteli z njimi družiti in so jih sovražili. Ta pokrajina je veljala v Jezusovem času za ekvivalent današnje mešanice duhovnosti z imenom New age. Jezus se je znašel na povsem prepovedanem mestu; geografsko, narodnostno in versko. A prav v deželi, ki je bila za Jude poganska in nečista, je živela oseba, povrh vsega pa še ženska, njeno hčer pa so mučili celo demoni; in bila je vredna Božjega zaupanja.

Jezus Kristus je srce krščanske vere. Srce budizma je dolgo potovanje vase. Srce islama je Koran. Srce judaizma je Tora. Srce duhovnosti New age je iskanje resnice in miru v sebi. Srce hinduizma je več sto milijonov bogov in reinkarnacija. Srce Evangelija pa je Božja ljubezen. Krščanstvo ni skupek obredov in predpisov, ampak oseba Jezus Kristus.

Jezus je univerzalni Odrešenik.

Čeprav se je Jezus skrtil in ni hotel, da bi zanj zvedeli, je prišla k njemu kánaanska žena iz tistih krajev. Judje so ga imeli med sabo, gledali so čudeže, poslušali so njegovo Besedo, a so ga zavračali in mu podtikali. Ona pa ne. Svoje probleme je hotela rešiti s pomočjo Jezusa. Kajti reševati probleme brez Boga je domišljavo. Jezusov umik v tiste kraje tako namiguje na prehod k odrešenju poganov. Ona je jokajoč vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Mojo hčer zelo mučijo demoni.« To je bila njena molitev. Nikoli pred tem se ni učila moliti. In nikogar ni slišala moliti. Moliti se naučiš tako, da enostavno začneš moliti. Ona se ne sklicuje na svoje pravice, ampak ponižno prosi. Ne vem, če ste opazili, da je ona prehitela ostale v Izraelu, kajti izpovedala je vero v Jezusa kot Davidovega sina. Naslovila ga je s kraljevskim nazivom. Vedela je, da po njegovih žilah teče kraljevska kri. In razglasila ga je za Gospoda. In to kar trikrat: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! ... Gospod, pomagaj mi! ... Tako je, Gospod, pa vendar tudi jedo od drobtin-

nic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« (v. 22.25.27) Kánaanska žena je potrebovala to, česar ji ne bi mogla dati njena religija, zdravilci, šarlatanski sleparji in goljufi, pa niti judovska sinagoga ne. Evangelist Marko je zapisal še natančneje, da je bila ta žena Grkinja, po rodu Sirofeničanka. To pomeni, da je poleg vsega poznala tudi grške bogove in boginje. A ji tudi to ni pomagalo pri razrešitvi problema. Morala je premagati številne ovire; oviro verske pripadnosti, rasno in nacionalno oviro, saj ni bila ena izmed njihovih ljudi; oviro spola, saj je bila ženska; pa še oviro zavrnitve, saj so jo Jezusovi učenci zavrnili, Jezus pa se je na videz obnašal tako, kot da bi jo ignoriral. Ona ni bila izgubljena ovca Izraelove črede, ampak je bila pes, ki si ne zasluži kruha z mize. Njen položaj je bil brezupen. Občudujem jo, da po vseh teh zavrnitvah in pripombah ni odnehala.

Kaj storiti, ko je Odrešenik Jezus tiho?

»Vendar ji ni odgovoril niti besede. Tedaj pa so pristopili še njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo,

ker vpije za nami.« Kaj pa je rekel njej? »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« Morda se tako počutimo? Na toliko ovir smo že naleteli in toliko zavrnitev smo že doživeli, da se sprašujemo, ali se sploh še splečata? Najraje bi odnehali. Počutimo se izigrani, zlorabljeni, osramočeni, ponižani, brezpravni in pozabljeni. Morda se borimo s situacijo, ki je izven nadzora in nam je ušla iz rok? Zagotovo smo že utrujeni, naveličani in izčrpani od vsega. Sploh pa, če doživljamo krivico, pomoči pa ni od nikoder. Morda nas gledajo zviška, kot da smo smet, izmeček. Ne preseneča, če pomislimo, da bi najraje spustili volan, zaprli oči in čakali, da bo konec! Vedno nasankamo in ostanemo brez priložnosti. Bog, kje si? Bog, zakaj to dopuščaš? Bog, zakaj si tiho?

Vsem nam je znana težka izkušnja Božjega molka, Božje tišine. Drugi molijo in dobijo odgovor na molitev, zakaj pa ne tudi jaz? Počutimo se izigrani in prevarani. Morda smo ravno zdaj na robu obupa in neučakanosti. Vedimo, da Božji molk ne pomeni, da Gospod ni pripravljen izpolniti naših

potreb. Božji molk nas uči, da Gospod deluje po drugačnem razporedu in urniku kot mi. Uči nas spoznavati, da je Gospod suveren. S tem izgrajuje značaj, naravo naše vere. Uči nas večjega zaupanja vanj. Gre za preizkus vztrajnosti naše vere. Čakanje v tišini je dolgo kot večnost. Skoraj bi že začeli dvomiti. Tudi ta žena bi se morda najraje obrnila, šla domov in iskala pomoč drugje.

Nekoč je nek človek sanjal, da mu je Bog rekel, naj po svojem dvorišču potiska ogromno skalo. Bil je poslušen. Potiskal jo je, a je ni mogel premakniti niti za milimeter. To je počel dneve in tedne, skalo pa je nepomično stala na istem

mestu. Bog pa je bil tiho. In nič se ni zgodilo. Nazadnje je v ogorčenju padel na kolena, obupno jokal in si brisal znoj s čela ter dvignil oči k nebu: »Gospod, kaj si mislil s tem, ko si mi naročil, naj potiskam skalo, ki se ni premaknila niti za las? Gospod, zakaj ne odgovoriš?« Nato pa je zagrmel glas z neba: »Nisem ti rekel, da skalo premakneš. Jaz sem edini, ki jo lahko premaknem. Poglej pa v svoje dlani. Polne žuljev so. Poglej tudi svoje roke. Vse mišice so nabrekle in so čvrste. Tvoje delo, trud in prizadevanje ni bilo zaman, ker ti je s tem rastla moč. Zdaj si pripravljen in skalo boš zlahka premaknil.«

Martin Luther je šel večkrat skozi takšne preizkušnje Božje tišine. Nekoč je bilo zelo hudo. Prepričan je bil, da Bog ni zainteresiran zanj, zato se je dokončno odločil, da bo odnehal. Da ni, je bil hvaležen podpori svoje žene Katharine von Bora. Tisti dan je Luther zapustil hišo in v obupu odšel v neznano. Njegova žena pa je šla v molitev. Takoj se je preoblekla v črnino, od pet do glave, če bi se mož hitro vrnil. Tako kot so ženske žalovale v 16. stoletju. Čez okna je potegnila vse zavese in dala povrhu še črno tkanino. Ugasnila je vse svetilke in sobo zavila v temo. Ko se je Luther končno vrnil, je opazil same znake smrti. Ženo je vprašal: »Katarina, ali so sporočili, da je kdo umrl? Povej že vendar, kdo je umrl?« Ona pa je dejala. »Bog. Rekel si mi, da je Bog za nas mrtev. Da ga ni več. Da nas je pustil na cedilu. In da imajo angeli v nebesih toliko dela s pogrebom Boga.« Luther se je zamislil, ponovno vstal in šel dalje.

Obstajata dve veliki razlagi, zakaj je Bog včasih tiho. Prvi razlog je, da odlaša zato, da bi bila takšna zamuda v prid večji Božji slavi.

Tako se je zgodilo v primeru smrti Jezusovega prijatelja Lazarja, ko je Jezus namenoma čakal dlje zato, da je prišlo do čudeža vstajenja od mrtvih, ne pa le do čudeža ozdravitve. Drugi razlog Božjega molka pa je, da s tem Bog izboljšuje, plemeniti našo vero in krepí naš krščanski značaj. Le da mi to doživljamo drugače.

Preseneča me, da Jezus poganške žene ni ohrabil, da je ni sprejel in ji ni dal takojšnjega blagoslova. Preseneča me, da Odrešenik ni rešil njene težave, saj jo je le pohvalil, da je njena vera velika. Zakaj je okleval? Saj je bila tudi njena molitev goreča in srčna. Izpolnila je vse pogoje, pa je vseeno doživela Božji molk. Ubogo srce, ko mora čakati. Kako bi se počutil jaz, če bi mi Gospod kot odgovor na mojo molitev rekel: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše, ne pa tudi k tebi.« In če bi me potem še kdo iz cerkve izrinil ven ter, kot so naredili Jezusovi učenci, rekel: »Jezus, odpravi ga, naženi ga, da se ga čim prej znebimo!« Kaj pa je naredila ona, ki ni bila niti Judinja?

Tudi če je Odrešenik Jezus tiho, ne odnehaj.

»Prišla je, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!« Padla je predenj. Izvirnik pove, da ga je s tem pravilno počastila. Gre za izraz oboževanja (proskuneo). Kljub Božjemu molku in kljub odporu učencev. Njeno oboževanje niso bile lepe, svečane, izbrane in cerkvene besede: »Svet si, vzvišen si, Kralj si, vreden si ...« Njeno oboževanje niso bile zveneče melodije. Njeno oboževanje ni bilo ocenjevano z glasnostjo. Izre-

kla je le en stavek: »Gospod, pomagaj mi!« To je bilo brez vsakega svetohlinstva. Ni naredila predstave za javnost. To je bil krik srca. Izkazala je globoko ponižnost, odlično spoštovanje in odločno vztrajnost.

Tudi če si z nekim namenom zavrnjen, ne odnehaj.

Po vsem, kar je preživela, je doživela še ponižujočo zavrnitev in žalitev. In to »božansko žalitev«. Doživela je tak udarec, da bi si jaz težko opomogel. Celo sam Jezus

ji je, če parafraziram, rekel: »Ti si pes!« »Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom (kynaria — majhnim psičkom). Morda je mišljen hišni ljubljencek, ki je na nek način del družine. Biblicisti vidijo v tej pomanjševalnici Jezusovo šalljivost, da bi videl, kako se bo na njegovo zbadljivost odzvala poganska žena. Ta graja je bila dosti hujša od prve zavrnitve, od Božjega molka. Zdaj je spregovoril, vendar kako nevljudno! Namesto da bi izkazal usmiljenje in sočutje z njeno bolno hčerjo. Kajti če je ona pes, potem to velja tudi za njeno hčer. Vemo, da so Judje smatrali nečiste pogane za pse. »Svetega ne dajajte psom, in svojih biserov ne mečite svinjam, da jih ne pomendrajó z nogami ...« (Mt 7,6) Večina bi jih obupala in bi pobegnila od Jezusa. Zaključili bi, da takšnega Boga ne potrebujejo. Da je rasist in šovinist, ki žali. Ona pa je šla preko vsega naprej. Vedela je, kaj hoče. Po tako težki žaljivki in zavrnitvi je vseeno Jezusu rekla: »Tako je, Gospod ...« Običajno se raje pravdamo, opravičujemo svoj položaj, prepričujemo, izsiljujemo, pogojujemo, kljubujemo ... Jezus pa nam

pravi: »Prosíte in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.« (Mt 7,7-8)

Všeč mi je ženin nastop: »Tako je, Gospod!« Ona s tem pove: »To, kar praviš, je popolnoma res. Gospod, strinjam se s tabo. Potrjujem, da sem ničvreden psiček, ki ni vreden, da bi jedel otroški kruh. Ampak kot takšen hočem biti del družine. Strinjam se, da me obravnavaš kot svojega psička, in dovolim, da z mano tudi tako ravnaš in postopaš. Zadovoljen sem tudi s pasjim obrokom hrane. Nisem užaljen, nisem prizadet, nisem nevoščljiv tistim, ki lahko sedijo za mizo in jedo kruh. Ne bom tekmoval z njimi, ne bom se dokazoval. Iz sebe ne bom delal žrtvenega jagnjeta. Hočem postati zrela osebnost. Gospod, lahko počneš z mano karkoli hočeš, a vseeno ne bom odnehal. Pripravljen sem na težke udarce, na surove besede, na neodgovorjene molitve ... »Jaz sem psiček. Vendar če Gospod tako hoče, potem je že prav tako. On že ve, zakaj je potrebno to

ponižanje in blatenje.« Njena molitvena prošnja zdaj ni več odvisna od nje, ampak samo še od Kristusa. V tem je skrivnost molitve. Dopustiti moram, da Kristus moli v meni po svojem Duhu. Na takšno

molitev pa vsekakor sledi odgovor: »da«, »ne« ali pa »čakaj«. Ta poganka me je naučila moliti: z veliko ponižnostjo, z vso skromnostjo (brez bohotnih besed), previdno in s spoštovanjem, z zaupa-

njem, goreče in z vso vztrajnostjo.

Ne vem, v kakšnih težavah se dušiš ti? Morda v osebnih, družinskih, zakonskih, finančnih ... Morda imaš težave z vzgojo otrok, z boleznijo, z osamljenostjo. Morda so tvoja težava boleči medsebojni odnosi. Morda si naveličan hoje po ozki Kristusovi poti? Morda moliš, situacija pa ostaja ista, in nimaš več poguma? Morda si pričakoval več blagoslova in več odziva na oznanjevanje evangelija? Morda si verjel, da ti bo Bog dal celo štruco kruha, zdaj pa pobiraš le drobtinice po tleh?

Bodi zadovoljen z blagoslovljenimi drobtinicami.

»Tako je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Ona ve, da kruha, ki je simbol življenja, ne bo dobila po svoji zaslugi, zato je hvaležna za dar drobtinic. Ona ve, da razvajeni in prevzetni otroci mečejo kruh z mize, psički pa ga pobirajo. Ona ve, da so po Jezusovi čudežni pomnožitvi kruha v košare pobrali vse ostanke kruha, in da je od teh ostankov veliko ostalo tudi zanjo.

»Gospod, ne prosim te za ugleden sedež pri mizi. Vse, kar rabim od tebe je le kaka drobtinica. Zadovoljen bom z majhnim. To mi je dovolj, samo da vem, da je od tebe.« Bogu sem hvaležen za to kánaansko ženo, Grkinjo, po rodu Sirofeničanko, poganko, tujko. Njena vztrajnost navdihuje. Njena teologija ne izvira iz študija in knjig, ali iz verske tradicije, ampak iz njenega srca. Občudujem njeno govorno spretnostjo, retoriko, in njeno zdravo sklepanje.

V njej se moram naučiti prepoznati človeka z ulice, ki prvič vstopi v cerkev, in me preseneti s svojim dojemanjem vere. Ali pa nekoga, ki že dolga leta neopazno sedi v zadnji cerkveni klopi. Ali pa nekoga, ki sem ga jaz že zdavnaj odpisal, ker ne ustreza mojim merilom. Ali pa nekega begunca iz Sirije, ki je musliman. Kajti Božja ocena in sodba je drugačna od moje.

Ta kánaanska žena je bila sprejeta kot hči in postavljena za mizo odrešenja samo zato, ker je sebe v svoji ponižnosti postavila pod mizo, na tla, k drobtinici, ki padajo z bogate mize. (Janez

Zlatousti) Kajti kdor se povišuje, ga Bog poniža, kdor pa je ponižen, ga Bog poviša.

Če danes potrebujete samo majhne drobtinice z Gospodove mize, je to dovolj. Tako, kot je dovolj tako majhna vera, kot je gorčično seme. Pomembno je, da ima naša majhna vera zaupanje v velikega Boga. Edino to šteje.

Kot Cerkev ne moremo ponuditi, kar ponujajo drugje. Nismo posebno pametni in lepi. Nimamo dovolj denarja, moči in politične oblasti. Nimamo prostih delovnih mest, ki bi jih lahko ponudili brezposelnim. Nismo čudežni zdravilci, ki obljublajo karkoli. Nismo niti izganjalci demonov zaradi velikih spektaklov. Ne obljublamo blagostanja. Ne jamčimo srečnega in veselega življenja. Nismo ženitvena posredovalnica. Nimamo odgovora na vsa zapletena vprašanja. Vse, kar vam lahko ponudimo, je samo Jezus Kristus, ki ima edini oblast odpuščati grehe. Zadovoljni smo tudi z drobtinicami, samo da vemo, da so od njega. Drugi lahko ponujajo zlate štruče kruha in mikavne bisere, a kaj, ko to ni

kruh življenja. Boga ljubimo zaradi njega samega.

Jezusova pohvala ženine vere.

»Tedaj je Jezus odgovoril. Rekel ji je. »O žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro.« Druga oseba, ki je bila tudi pohvaljena za veliko vero, je bil prav tako pogan, rimski stotnik, ki je Jezusa prosil, naj pozdravi njegovega bolnega služabnika. Tako je njuna vera presegla vero Judov, Jezusovih učencev, pismoukov, saducejev, duhovnikov in farizejev. Kakšna pohvala! »O žena, velika je tvoja vera!« Prestala je vse preizkuse. Šla je preko vseh ovir.

Kaj naj naredim, ko se znajdem v takšni situaciji? Kam naj grem? Ali naj obupam? Ali naj odstopim? Zakaj je Bog tiho? Preostane mi samo eno: naprej moliti in vztrajati v molitvi. Tako kot je storila ta žena. Njena hči je bila ozdravljena tisto uro, na daljavo, brez da bi bil poleg Jezus. Osvoboditev se je zgodila celo v Jezusovi odsotnosti. In brez, da bi bil kdor koli poleg. Noben poseben spektakel za radovedneže se ni zgodil.

Končujem s primerom iz narave. Kitajski bambus je vreden posebne pozornosti, ker je posebna rastlina na zemlji. Ko vrtnar poseje njegovo seme, se dolgih pet let ne vidi ničesar, razen poganjka, ki meri le kaka dva centimetra. Po petih letih pa začne bambus silovito močno in hitro rasti, dokler v samo devetdesetih dneh ne doseže več kot tri metre v višino. Sprašujemo se, kaj se je z bambusom dogajalo dolgih pet let? Odgovor se skriva v nevidnem koreninskem sistemu pod zemljo. Med tem časom korenine rastejo, se debelijo in se širijo na vse strani, a pod zemljo. Tako je tudi z našo vero, saj počasi in nevidno raste naše zaupanje v Boga. Skozi tak proces je šla tudi kánaanska žena, ki mi je postala učni primer. Odgovor se skriva v Božji tišini in molku, ko se krepijo in večajo korenine moje vere, da bom lahko postal utrjen in stanoviten kristjan. Kajti klopi današnjih cerkva so v veliki večini napolnjene s krščeni neverniki. Svet pa Cerkve ne prezira zato, ker je sveta, ampak zato, ker je premalo sveta. (John Stott)

Tjaša Golobič Štucin

Nagovor veselja

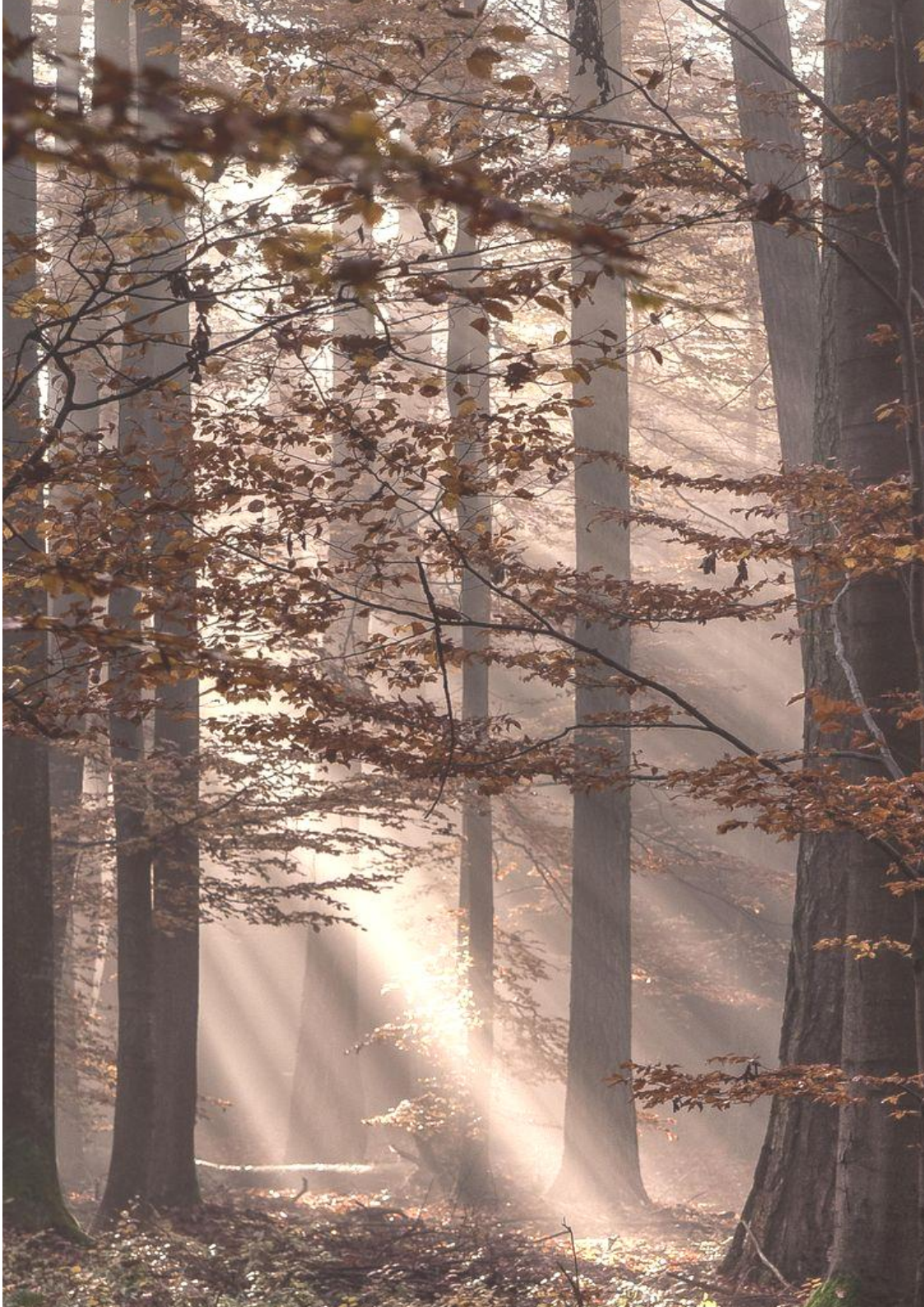
Pred dnevi sem govorila s prijateljico, čigar sin je prvič prestopil šolski prag in vstopil v prvi razred. Vprašala sem jo: »Kako se sin počuti glede vstopa v šolo?« Ona pa mi je z nasmeškom na obrazu odgovorila: »Oh, on se zelo veseli,« in dodala, »ko pa ne ve, kaj ga čaka. Saj to ni vrtec!« No, upam, da ga veselje in navdušenje nad šolo še nista minila.

Prav tako si želim, da bi v vseh nas bilo takšno veselje, ko se z molitvijo obračamo k Bogu in prihajamo v njegovo skupnost. Bodimo kakor otroci, ki so veseli in se ne obremenjujejo s tem, kako in kaj se bo nekaj zgodilo. Otroci so, takšni kot so, in živijo tako, kot živijo. Pridimo v veri tudi mi pred Boga kot otroci.

Naj bodo naslednje besede psalmista Davida tudi naše besede:

»Slávi, moja duša, GOSPODA,
vsa moja notranjost njegovo sveto ime.
Slávi, moja duša, GOSPODA,
ne pozabi nobenega dejanja njega,
ki odpušča vso tvojo krivdo,
ki ozdravlja vse tvoje bolezni,
ki iz jame rešuje tvoje življenje,
ki te krona z dobroto in usmiljenjem,
ki tvoja leta nasičuje z dobrinami;
kakor orlu se obnavlja tvoja mladost.«
(P salm 103,1-5)

Naj slavi naša duša našega Boga! Aleluja!

Katja Brkič Golob
vodja slavnice in
glasbene skupine ter
Cerkvenega mešanega
pevskega zbora v
Evangeljski cerkvi
»Dobrega pastirja«
Novo mesto,
duhovnica,
teologinja in
psihologinja

Dolina suhih kosti

GOSPODOVA roka je bila nad menoj. GOSPOD me je po duhu peljal ven in me postavil v sredo doline, ki je bila polna kosti. Peljal me je krog in krog ob njih: glej, bilo jih je silno veliko po dolini in glej, zelo suhe so bile. Rekel mi je: »Sin človekov, ali lahko te kosti oživijo?« Rekel sem: »Gospod BOG, ti veš!« Tedaj mi je rekel: Prerokuj nad temi kostmi in jim reci: »Suhe kosti, poslušajte GOSPODOVO besedo! Tako govori Gospod BOG tem kostem: Glejte, poslal bom duha v vas in boste ožive-

le. S kitami vas bom obdal in dal, da bo zrastle meso na vas. Pre-vlekel vas bom s kožo in vam dal duha, da boste oživele. Tedaj boste spoznali, da sem jaz GOSPOD.« Prerokoval sem, kakor mi je bilo ukazano. Ko sem prerokoval, je nastal šum. In glej, hrup: kosti so se približale druga drugi. Videl sem: glej, že so bile kite na njih, zrastle je meso in koža se je raz-pela čeznje po vrhu. Duha pa ni bilo v njih. Tedaj mi je rekel: »Prerokuj duhu, prerokuj, sin člo-vekov, in reci duhu: Tako govori Gospod BOG: Od štirih vetrov pri-di, duh, in dihni v te pobite, da oži-vijo!« Ko sem prerokoval, kakor mi je bilo ukazano, je prišel vanje duh. Oživele so in se postavile na

noge: silno velika vojska. Rekel mi je: »Sin človekov, te kosti so vsa Izraelova hiša. Glej, govori: › Naše kosti so usahnile, naše upanje je splahnelo, uničeni smo. ‹ Zato prerokuj in jim reci: Tako govori Gospod BOG: Glejte, jaz odprem vaše grobove, vzdignem vas iz vaših grobov, o moje ljudstvo, in vas pripeljem v Izraelovo deželo. Spoznali boste, da sem jaz GOSPOD, ko odprem vaše grobove in vas vzdignem iz vaših grobov, o moje ljudstvo. Svojega duha denem v vas, da boste oživelili, in vas spet postavim na vašo zemljo. Tedaj boste spoznali, da sem jaz, GOSPOD, govoril in storil, govori GOSPOD.«
(Ezk 37, 1-14)

Kontekst nastanka knjige

Beseda Ezekiel (»Jeezk-El«) pomeni »Bog daje moč« ali »Bog bo dal moč«. O preroku Ezekielu vemo, da je izhajal iz duhovniške družine, saj je bil duhovnik že njegov oče Buzij. Vemo tudi, da je bil Ezekiel poročen, vendar mu je žena umrla že pred uničenjem Jeruzalema. Ezekielova knjiga je polna preroške literature; Ezekiel spada v enega izmed t.i. velikih

prerokov (zaradi obsežnosti spisa). Knjiga predstavlja Ezekielovo pričevanje in se nanaša na obdobje, ko so bili Izraelci v babilonskem izgnanstvu.

O zgodovini Izraela izpred nastanka Ezekielove knjige vemo kar nekaj. Izraelci so bili sužnji v Egiptu, nato jih je Bog rešil in izpeljal iz Egipta v obljubljeni deželo Kanaan, kjer so sprva živeli kot nomadi, narod pa so vodili sodniki. Kmalu potem so si zaželeli, da bi imeli kralja kakor drugi narodi. V tem obdobju nastopi prerok Samuel. Sledi nastop kralja Savla, zatem dolga vladavina Davida, Salomona, na kar sledi razkol kraljestva na severno in južno. V severnem vlada Jeroboam, v južnem, ki je vključevalo Jeruzalem, pa Roboam, Salomonov sin. V severnem kraljestvu je bilo 10 Izraelovih plemen, v južnem 2. Asirci so za časa življenja preroka Ozeja zavzeli Samarijo (prestolnico severnega kraljestva), s čimer je padlo severno kraljestvo. Nato so za časa preroka Jeremije, ki je živel v južnem kraljestvu, Babilonci zavzeli in uničili še južno kraljestvo in mesto Jeruzalem.

Prerok Ezekiel je bil sodobnik preroka Jeremije. Leta 598 pr. Kr. je babilonska vojska zajela Jeruzalem in izgnala tedaj najbolj izobražene in nadarjene meščane (prim. 2 Kr 24,1-7). Prerok Ezekiel je bil skupaj s kraljem Jojakimom odpeljan v izgnanstvo v času, ko je bil Jeruzalem prvič zavzet, se pravi leta 597 oz. 598 pr. Kr. Ezekiel torej piše svojo knjigo v izgnanstvu. To obdobje je bilo za Izrael nekaj najtežjega. Izgubili so svojo suverenost, odvzeta jim je bila njihova vera. Babilonci so bili izredno krut narod, znani po zverinskem mučenju in ubijanju svojih talcev. Izraelci so tako spet postali sužnji. A izgnanstvo ni vsebovalo le fizičnega trpljenja, marveč je povzročilo tudi krizo vere. Ezekiel se je moral

soočiti s kritičnimi trenutki Izraelove zgodovine. Bil je priča padca Judeje in Jeruzalema, izgona iz obljubljenе dežele, uničenja Davidove hiše. Knjiga preroka Ezekiel je bila napisana ob približno istem času kot knjiga Žalostink, v kateri je tako jasno opisana ta nacionalna tragedija.

Skratka, prerok Ezekiel je dobro poznal judovsko zgodovino, slišal je o kralju Davidu, videl je tempelj, poslušal je zgodbe o mogočnosti Izraela, sedaj pa je bil priča zgodovinskemu uničenju tega ljudstva, ki je ostalo brez identitete, zemlje, grobov. In v tej veliki žalosti prerok uvidi podobo mrtvih kosti (mrtvega Izraela). Prerok opisuje smrt, uničenje, brezup, a sredi tega predstavi vizijo, ki je namenjena ravno tej brezizhodni situa-

ciji. Bog namreč spet ponuja rešitev za izgubljen narod. Vizija suhih kosti govori o obnovi Izraela kot naroda, kar se čez leta v času Nehemije in Ezre tudi uresniči .

Zgodba o oživitvi mrtvih kosti predstavlja le sliko zgodovinskega dogajanja, povezanega z Judi, a je iz nje kljub temu mogoče izvleči nekaj verskih načel, pomembnih za vsakogar.

1. Ocena lastnega stanja

Vsakdo se lahko zazre vase in oceni svoje duhovno stanje. Fizična smrt namreč ni edina bojazen; povprašati se je treba tudi glede stanja lastnega duha.

a) Kostni so ležale v dolini

V Ezekielovi viziji so se pojavile suhe kosti, ki so bile razpršene po vsej dolini. To je bila ista dolina, v kateri je bil preroku Ezekielu dan Božji Duh: »Tam je bila nad mano GOSPODOVA roka in rekel mi je: Vstani, pojdi v dolino; tam bom govoril s teboj« (Ezk 3,22). To je bila v bistvu dolina Šinar, ki leži v južni Mezopotamiji in Babiloniji. O dolini Šinar je veliko znanega. Že kmalu na začetku Svetega pis-

ma je zapisano: »Prvenci njegovega kraljestva so bili Babilon, Ereh, Akád in Kalne v šinárski deželi« (1 Mz 10,10). Šinarska dolina predstavlja Babilonijo in Babilonsko deželo, Babilonci pa so bili okupatorji, ki so zajeli Izraelce. Šinarska dolina tako predstavlja sovražnike.

Simbolika Šinarske doline je še v nečem. Šinarska dolina je omenjena tudi v 1. Mojzesovi knjigi v 11. poglavju, v kateri je bil zgrajen t.i. Babilonski stolp, ki so ga po izročilu gradili, da bi segal do neba in da bi izrinili vero v Boga. Šinarska dolina je torej dolina človeka – njegovega bivanja in bede. V Šinarski dolini se je človek želel postaviti proti Bogu in želel Boga izriniti iz nebes in postaviti sebe na najvišje mesto. Zato ne čudi, da prerok Ezekiel vidi mrtve kosti ravno tu. V tej dolini sta se nahajali tudi pogubni mesti Gomora in Sodoma, zato je ta dolina tudi kraj uničenja. Šinarska dolina – kraj brezupa, praznine, smrti, uničenja. Kraj dokončne človekove bede – kraj suhih kosti. Tam, kjer je Ezekiel sprva uvidel mogočnost Boga, je uvidel tudi posledico izgnan-

stva, to so bele mrtve kosti na puščavskem soncu, ki so znamenje izgubljenih bitk.

Gledano v prisposodbi, se Šinarska dolina pojavi vsakič, ko se človek želi postaviti proti Bogu in ga hoče izriniti iz njegova mesta; takrat začne človekovo srce postajati mesto brezupa, uničenja, smrti, mrtvih kosti.

b) Kostni so bile razpršene po površju

Prerok Ezekiel je v dolini videl kosti. Kostni v tem odlomku predstavljajo mrtve Izraelce, torej Izraelce, ki so v izgnanstvu, v brezupu. Od mogočnega Izraela so ostali le še kupi kosti – mrtvilo. Zakaj so omenjene ravno kosti? Judje verjamejo, da kosti predstavljajo človeka in človeštvo v njegovem bistvu. Kostni so namreč sedež vitalne sile. Farizeji so na primer imeli 248 prepovedi, kolikor naj bi bilo po njihovem prepričanju vseh sklepov oz. kosti v človekovem telesu. In imeli so še 365 zapovedi, kolikor je dni v letu. Pisec Ezekiel želi z mrtvimi kostmi povedati, da je v resnici mrtev človek, da je mrtvo celotno človeštvo,

in to ravno na mestu, kjer se je človek želel povzpeti nad Boga (babilonski stolp). Mrtve kosti pomenijo, da je upanje umrlo, o čemer piše tudi knjiga Žalostnik, ki je polna opisov mrtvih kosti.

Ezekiel je v svojem opisu drastičen. Napiše, da so bile kosti razpršene po površju. Pisec Ezekiel ne opisuje trupel, ampak kosti. Zanimivo, saj je to, kar je mrtvo, po navadi zakopano globoko v zemljo, medtem ko so tukaj vse kosti na površju, razgaljene na vročem soncu. Pisec hoče povedati: »Ne samo, da ste mrtvi, ampak Bog ve, za vse vaše grehe in skrite motive. Tako zelo daleč ste padli, da nimate niti grobov. Razgaljeni ste na žgočem soncu. Ne morete več skrivati svojih zablod.« To je opis nacionalne sramote. Judom namreč grobovi veliko pomenijo; smrtne ostanke spoštujejo. Ko so se selili, so s sabo nosili celo okostja svojih prednikov, zato je Ezekielova prisposodba suhih kosti toliko bolj zgovorna.

V pismu Hebrejcem 4,12-13 se nahaja podoben zapis: »Božja beseda je namreč živa in dejavna,

ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca. Ni je namreč stvari, ki bi bila nevidna pred njim. Pred njegovimi očmi je vse razgaljeno in odkrito. Njemu bomo dajali odgovor.« Bog opozarja, da so nečisti motivi in pokvarjeno srce greh in da je vse, kar je v človeku, v bistvu vidno.

c) Kostni je bilo veliko

Nadalje beremo, da je bilo kosti veliko. To je prisposoda celotnega Izraela in tudi celotnega človeštva. Veliko število kosti simbolizira nezizbežnost smrti slehernega posameznika. Te mrtve kosti so kot ogledalo, v katerem se lahko vsakdo prepozna, in tudi uvidi, da je

brez Boga v resnici brez upanja in brez izhoda, kakor mrtev. Razsežnosti takšne duhovne smrti se zato lahko zdijo hujše od fizične smrti, kot jo poznamo.

d) Kostni so bile suhe

To, da so bile kosti suhe, pomeni, da so bile tam že dolgo časa, mrhovinarji so že pojedli meso, ki je ostalo na kosteh, žgoče puščavsko sonce pa je posušilo vse ostanke. Suhe kosti so prisposoda totalnega brezupa, ko ni več poti niti naprej niti nazaj, ter predstavljajo sceno totalne smrti in davnega spomina, kajti suhe kosti nimajo več niti vonja.

Dandanašnji svet je kot »sodobna Babilonija«, ko je človeška tehnolo-

logija na vrhuncu, ko zmoremo hoditi po Luni, raziskovati vesolje, presaditi srce, rokovati z orožjem, trgovati in ustvarjati, toda naša končna postaja je na žalost smrt. Vendar nas danes Bog opozarja pred duhovnim mrtvilom. Ne recimo, da nimamo časa za Boga, kajti življenje brez Boga nima končnega upanja. Duhovna mlačnost je glavna bolezen današnjega človeka. Bog nas namreč v knjigi Razodetja 3,15-16 opominja: »Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust.«

Ocena človeškega stanja so mrtve

kosti, ki so simbol izgubljenega upanja. Toda Bog že v Stari zavezi izkazuje svojo zvestobo (»hesed«) in ljubezen ter oživlja mrtve in daje upanje brezupnim. Bog je v vsej svoji ljubezni do človeka pripravil rešitev. Ezekielu – njegovo ime torej pomeni »Bog, ki daje moč« – je bilo naročeno, naj prerokuje nad mrtvimi kostmi. Za opis tega početja se uporablja hebrejska beseda »dabar«, ki pomeni razglašanje Božje besede in ne čarovništvo ali pogovarjanje z mrtvimi duhovi. Ista Beseda je tudi ustvarila svet in se učlovečila. Bog po preroku Ezekielu (»Bog, ki daje moč«) obljublja, da bodo mrtve kosti oživele.

V nadaljevanju so opisani trije vidiki tega dogodka, ki simbolizirajo Božje Trojstvo.

2. Roka, ki izraža moč, in šum iz nebes, ki prebuja – Bog Oče

Z Ezekielom je bila GOSPODOVA roka (»jad adonai«), ki predstavlja Boga Očeta. GOSPODOVA roka je simbol Božje moči. GOSPODOVA roka je Izraelce izpeljala iz Egipta in oživila mrtve kosti.

Bog Oče je prikazan v prisposobi Gospodove roke. Ta roka je nežna roka, ki rešuje. Gospodova roka je pomagala Izraelcem, da so šli po suhem čez morje, pomagala je Moabki Ruti, premagala je Filistejce, bila je nad Elijem... Izaija 59,1 pravi: »Glejte, GOSPODOVA roka ni prekratka, da bi ne mogel odrešiti, in njegovo uho ni gluho, da bi ne mogel slišati.«

Boga Očeta predstavlja tudi šum. Beseda, ki je uporabljena za šum, ne opisuje zamolklega, zoprnega in nadležnega zvoka, ampak grom in tresenje, kot pri potresu. V dolini so ležale mrtve, suhe kosti. Tam je bila hladna tišina, tam ni bilo življenja. Potem pa je prišel Bog z gromom, ki izraža moč Boga za obujanje od mrtvih, in s tresenjem,

ki od mrtvih tudi dejansko zbuja. To je isti glas, ki na začetku reče: »Bodi,« in nastane, in ista moč in isti zvok, ki toliko stoletij kasneje od mrtvih obudi Lazarja: »In ko je to izrekel, je zaklical z močnim glasom: 'Lazar, pridi ven!'« (Jn 11,43).

Med hrupom so se kosti sestavile skupaj, nobena ni manjkala in vsaka je našla svoje mesto. Kosti so se združile in oblikovale v skelet. Na tak način se iz vseh posameznikov, ki verujejo, tudi oblikuje Kristusovo telo – Cerkev.

3. Beseda, ki zdravi – Jezus

Beseda je prisposoba za Jezusa. Ezekiel je imenovan »Sin človekov«, s čimer hoče pisec naglasiti, da je Ezekiel v resnici navaden smrtnik, smrten človek, Adamov potomec in potomec greha, vendar ga je Bog kljub temu uporabil. Smrtni človek z Božjo močjo govori mrtvim kostem in od njih zahteva, da ga poslušajo!? Mnogo let je Ezekiel prerokoval oziroma pridigal živim Izraelcem, a se niso odzvali, sedaj pa govori mrtvim kostem, ki poslušajo. To pomeni, da še vedno obstaja upanje. Nečemu

mrtvemu, ki je brez duhovnega življenja, se Bog še vedno daje slišati. Zato poslušajmo Besedo, ki zdravi – Jezusa. Ko je Ezekiel spregovoril (»dabar«, »Logos«), so že »bile kite na kosteh, zrastle je meso in koža se je razpela čez nje po vrhu« (Ezk 37,8). Beseda je torej oživila mrtve kosti, ki so zasedle svoje prvotno mesto na skeletu. Toda duha še ni bilo in kosti še niso zaživele, zato nastopi še tretji korak.

4. Dih, ki oživlja – Sveti Duh

Ezekiel govori o duhu, ki prihaja iz štirih vetrov. V zapisu se uporablja beseda »ruah« (gr. »pneuma«), ki se lahko prevaja kot duh, dih ali veter, pri čemer vse tri besede simbolizirajo Svetega Duha. Že v 1 Mz 2,7 beremo: »GOSPOD Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih in tako je človek postal živa duša.« V Ezekielu se uporablja ista hebrejska beseda, s pripisom, da veter prihaja iz štirih smeri, kar označuje vse strani neba (S, J, V in Z) in Božjo vse-mogočnost in popolnost, kar je simbolika števila štiri. Božji Duh je popoln duh življenja, ki oživlja.

Veter (»ruah«) v odlomku o mrtvih kosteh označuje gibanje oziroma zrak, ki se giblje, bodisi kot dih, rahel vetrič ali sapica, bodisi kot nevihtni veter. Simbolizira Božjo moč, ki človeka spet spravi v pogon in, kar je mrtvo, povabi v življenje. Ko je prišel duh ali dih življenja, so kosti in z njimi človeška telesa oživela in postala močna vojska, kar predstavlja ponovno združitev severnega in južnega kraljestva, torej enotnost, ki je za vojsko značilna. Ezekiel med drugimi govori o duhovni vojski, ki nima vojaških ambicij, ampak predstavlja Božji narod, ki ima svoj temelj v Božji Besedi in stoji samo zaradi Božje milosti, na trdnem

temelju vere. Takšna vojska ima za sovražnika samo — nevero.

Vsi potrebujemo Svetega Duha, ki se ga ni potrebno bati, saj oživlja, daje življenje, tolaži, vliva moči. Sveti Duh je pika na i, brez katere ne moremo »stati inu obstati«. Neka stara pesem pravi: »Duh moj osvobodi, da bi te slavil, osvobodi, da bi bolje služil ti. Osvobodi me vseh notranjih vezi, duh moj naj svobodno te slavi.« Veter Svetega Duha, ki oživlja in vrača vitalnost, je končna rešitev iz doline mrtvih kosti.

Na začetku smo spoznali, da je dolina mrtvih kosti v resnici ista

dolina, v kateri so gradili babilonski stolp. Tam je Bog pomešal jezike in ljudje niso več zmogli govorili istega jezika, a ravno Sveti Duh daje nove jezike, govor v jezikih, ki je ljubezen. In novi jeziki, ki jih prejemo, služijo za izgradnjo in zaščito ter v ljubezni ljudi spet povezujejo nazaj skupaj!

5. Bil sem mrtev, a sem oživel

Ezekielova pridiga je obrodila sadove, saj so se Izraelci ponovno združili in v edinosti pod vodstvom Nehemije in Ezre obnovili Božji hram.

Kako pa je danes? Mrtve kosti imajo novo preobleko: ponos, pohlep, korupcija, krutost, poželenje, nasilje, herezije, delitve in drugo. Krščanstvu bi lahko očitali duhovno mlačnost, zaradi česar potrebuje duhovno obnovo. In vsak kristjan se lahko kdaj prepozna v takšnem stanju: morda je moj gleženj duhovno mrtev, ker ne stojim trdno na Božjih obljubah, morda je moje koleno mrtvo, ker ne klečim več pred Bogom, morda moj kolk noče več sedeti v Božji hiši, morda moj križ ne želi nositi bremena drugih ljudi, morda se zdi moji

rami izpod časti nositi lasten križ, morda so umrle moje kosti v zapestju in ne morem več objeti ljudi okoli sebe.

Tudi na krščanski poti se lahko pojavi utrujenost in naveličanost, a po Božji Besedi se vse kosti spet sestavijo skupaj. Prerok Ezekiel čudežen dogodek iz doline mrtvih kosti predhodno napove z naslednjimi besedami: »Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce« (Ezk 36,26). Vsi potrebujemo novo srce in novega duha, zato mora zapihati svež veter, ki nas bo zdramil, da bomo vedeli, da je Jezus Bog, ki nas rešuje.

Obdani smo s smrtjo, brezupom, ničevostjo. Kolikor daleč lahko vidijo naše oči, toliko je zlomljenih src, praznine in žalosti. Svet, ki nas obdaja, je v resnici dolina smrti. V tej dolini umirajo sanje, v tej dolini umira upanje, v tej dolini se končajo zakonske zveze, v tej dolini otroci sovražijo svoje starše, v tej dolini rak napada nedolžne ljudi. Ljudje v tej dolini so otožni,

delajo samomore, odeti so v črno, prežeti s strahom. V tej dolini je čutiti vonj smrti. To je dolina greha, to je dolina duhovno bolnih, kjer smo vsi umrli zaradi svojih prestopkov in grehov in smo se tako znašli v dolini mrtvih kosti (prim. Ef 2,1).

Toda obstaja rešitev. Bog nas po veri v Jezusa Kristusa oživlja, daje nam novo življenje, in to sredi strahu, smrti in uničenja. Sporočilo upanja premaga brezup in smrt in sramoto. Bog se razodeva vsakomur in vsakogar osvobaja suženjstva greha. Jezus je povedal priliko o izgubljenem sinu, ki je povsem zavozil svoje življenje in ki je bil mrtev kot kosti v dolini Šinar (glej Lk 15,11-32). Nato ga je obiskal Sveti Duh in v njem prebudil vest, da se je ozrl na svoje življenje. In mili Sveti Duh je dokončal delo v njegovem življenju, kajti »bil je mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden« (v. 32).

Zato pogum, kajti naše upanje ni zamrlo! Tudi mi smo danes lahko najdeni. Tudi mi lahko danes oživimo. Dovolimo Bogu, da se nas dotakne in oživi našega duha!

Rebeka Jovanović

Nimam časa

Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj. (Raz 3,20)

Čas, v katerem živimo, je čas hitrega, instant življenja. Pozdrav »dober dan« smo spremenili v »nimam časa«. Čas, ki ga imamo vsak dan na razpolago, traja 24 ur. Nekoč sta dva študenta delala raziskavo o časovni stiski. Izbrala sta 3 vrste ljudi. Prvi so bili športniki, ki so večino časa porabili za to, da so trenirali in skrbeli za svojo kondicijo. Druga skupina je bila skupina najstnikov, ki so bili pogobljeni v računalniške igrice. V tretjo skupino pa sta uvrstila starejše ljudi, ki večino časa presedijo pred TV-jem in zaradi obilice zanimivih nadaljevanj nimajo časa za molitev. Raziskovalca sta razmišljala, kaj bi se zgodilo, če bi Bog dodal še eno uro, to pomeni, da bi imeli na dan na razpolago 25 ur. Te iste ljudi sta vprašala, kaj bi naredili z dodatno uro časa na dan, če bi jim

bila dana. Športnik je odgovoril, da bi dodatno uro porabil za dodaten trening, najstnik za dodatno igranje igrice, starka pa za dodatno nadaljevanje. Nobeden od njih ni dejal, da bi dodatno uro posvetil Bogu in molitvi.

Koliko časa porabimo za minljive reči, za Boga pa nam ga velikokrat zmanjka. Boga skušamo ob nedeljah »zadovoljiti« z obiskom cerkva, medtem ko imamo teden rezerviran za svoje obveznosti. Radi ga imamo ob sebi, kadar smo bolni in ko imamo probleme, čez dan pa običajno za Boga nimamo časa. A kljub temu nas naš Bog potrpežljivo čaka pred našimi vrati in trka. Rad bi vstopil in postal naš gost ter bil aktiven v naših življenjih in nam pomagal v vseh situacijah, v katerih se znajdemo.

Molitev je črpalka, iz katere črpamo voljo in moč za vsakdanje življenje. Koliko energije in moči načrpamo, je odvisno od tega, koliko časa smo v skupnosti z Bogom. Odprimo vrata svojih src Bogu, da bo lahko vstopil in bil z nami. Čas, ki ga preživimo z

Bogom, ni nikoli vržen stran, saj daje priložnosti, ko nam govori Bog, ko lahko prisluhujemo njegovim besedam tolažbe.

Danes, sedaj, je ta čas, čas molitve, čas zahvaljevanja, čas, ko Bogu lahko povemo, da ga ljubimo

in da je on smisel našega življenja. Trpljenje, ki ga je izkusil zaradi ljubezni do nas, ni primerljivo z našim trpljenjem, zato v veri pridimo pred njegovo obličje ter s hvalnico in s prepevanjem dajmo čast in slavo našemu dragemu Bogu.

Marija Barborič
voditeljica molitvene
skupine v
Evangeljski cerkvi
»Dobrega pastirja«
Novo mesto

Biti posinovljen

Težko je doumeti, kaj pomeni biti posinovljen, kaj pomeni biti Božji otrok in kaj pomeni biti rešen suženjstva greha. Suženjstvo je nekaj najstrašnejšega, kar lahko človek doživi. Vendar je suženjstvo grehu še mnogo hujše, ker ima tudi dosti hujše posledice. Mnogi sužnji so celo življenje le sanjali o svobodi, še posebej tisti, ki so morali služiti krutim gospodarjem. Zato apostol Pavel, čeprav v ječi in vklenjen v klade, vernikom v Efezu nameni naslednje besede:

»Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je v

nebesih v Kristusu blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom: pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je vnaprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci« (Ef 1,3-5).

Apostol Pavel je razumel, kaj pomeni biti suženj grehu. Sam priznava, da je bil dolga leta suženj religije in je v njenem imenu celo preganjal kristjane, učence Jezusa Kristusa. Verjel je v Boga in se do potankosti držal izročil postave, da bi bil pred Bogom čim bolj svet in neoporečen, a je bil vseeno nemiren. Ko se je po pooblastilu velikega duhovnika s spremljevalci bližal

Damasku, da bi tudi od tam pregnal kristjane, je doživel najčudovitejši dotik Božje milosti, ki mu je popolnoma spremenil življenje. Bog je posegel vmes, povzročil čudež spreobrnjenja ter svojemu najhujšemu preganjalcu Pavlu celo zaupal poslanstvo, da evangelij o Jezusu Kristusu ponese po vsem tedaj znanem svetu. Pavel je dolga leta živel v prevari, misleč, da pripada in služi Bogu, vendar je na poti v Damask spoznal, da Boga sploh ne pozna in da je bil le ujetnik neke religije. Kasneje, ko je bil zaradi vere v Jezusa Kristusa res v ječi in vklenjen v klade, pa se je počutil svobodnega. Zato nas ta njegov vzklik: »Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je v nebesih v Kristusu blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom«, ne sme čuditi, kajti vedel je, da so se med srečanjem z Jezusom strgale in zdrobile verige suženjstva grehu in da je bil rešen oblasti teme in zla. Vedel je, da so od vseh verig in klad najhujše tiste verige, ki zvežejo in vklenejo človekovo dušo, zaradi katerih postane človek suženj tega greha. Vsak človek brez Jezusa Kristusa je podvr-

žen kakšnemu grehu, pri čemer ni toliko pomembno kateremu. Ves človekov trud, da bi se rešil iz teh okovov, je na žalost zaman. Nihče in nič nas ne more rešiti, razen Jezus Kristus, ki ga je k nam poslal sam Bog. Naj ponazorim s primerom, kaj pomeni biti rešen.

Zamislimo si sužnja, ki uspe pobegniti krutemu gospodarju, ki se je nad sužnjem dobesedno izživljal. Vse, kar je ta suženj poznal, je bilo le težaško delo od ranega jutra do pozne noči, borna hrana, psovke, zmerjanje in udarci priganjačev. A v njem je ves čas tlela globoka želja po svobodi, ki se je z vsakim udarcem samo še bolj razplamtela. Vedel je, da so že mnogi poizkušali pobegniti in kaj se je z njimi zgodilo, če so jih ujeli. Kljub temu se nekoč odloči pobegniti, in to ne glede na karkoli. Če ostane, bo tako in tako umrl od izčrpanosti ali pod udarci biričev. Ves v ranah, sestradan, izmučen in izčrpan teče svobodi naproti, saj ga od znotraj žene želja po življenju in svobodi. Ve, da ga iščejo krvoločni psi, in se ne upa ustaviti, da bi pil iz potoka. Pred oči mu prihajajo prizori krutega mučenja kot

kazni za pobeg. O, da bi se mogel kam skriti! Teče naprej, čeprav ne ve kam. Opoteka se, spotika in pada, dokler od izčrpanosti in strahu ne obleži na tleh. Strah pred povračilnim mučenjem ga znova dvigne, a po nekaj korakih spet obleži. Ve, da je zanj konec. Biriči so že čisto blizu... Izgubi zavest.

Naenkrat na čelu začuti nežno roko, kot bi ga pobožala mati. Njene podobe se sicer niti več ne spominja, saj je bil še premajhen, ko so ga iztrgali iz njenega naročja... Zazdi se mu, da umira. Še vedno čuti roko na svojem čelu. Naenkrat zasliši nežen glas, ki ga kliče. S težavo odpre oči in zagleda tujca, ki mu ponuja vodo. Privzdigne glavo in pije, čeprav s težavo. Od same groze in izčrpanosti še vedno drgeta. Tujec mu kljub temu govori, naj se ne boji. Sužnja dvigne in odnese v svoj dom, kjer mu izpere in obveže rane, ga nahrani in mu pove, da je pri njem varen. Potem mu pove, da ga še vedno iščejo in da se bo kot suženj moral vrniti k svojemu gospodarju, k svojemu lastniku. Vendar obstaja ena rešitev – posvojitev. Tujec lahko za sužnja

njegovemu gospodarju plača odkupnino in ga tako pridobi za svojega sina, ki dobi novo ime in zaživi kot sin. Seveda, če suženj v posvojitvev oziroma posinovljenje privoli. Kot sin bo enakovreden drugim sinovom, pridobil bo očeta, brate in sestre ter pravico do dediščine. S posinovljenjem se mu bo povrnila identiteta, dostojanstvo, varnost. Edini pogoj za vse to je, da »rešitev« sprejme in da se odloči živeti s tem »tujcem«, ki ga je rešil, kakor da bi bil z očetom.

Nekaj podobnega je za nas storil Jezus Kristus, ki je prišel med nas ljudi in s smrtjo na križu odplačal naš dolg. Brez Jezusa Kristusa, njegove daritve in njegove prelite krvi, se ni mogoče rešiti iz okovov greha. O, kaj vse smo pripravljene storiti, da bi našli mir in počitek našim izmučenim dušam ter dosegli večnost! Ne glede na to, kaj vse naredimo, se sami ne moremo rešiti oblasti najokrutnejšega gospodarja, to je našega greha, od katerega ne moremo pobegniti, kljub vsemu prizadevanju in trudu. Greh nas je zaslužnil in tako izmalilil, da smo postali ljudje brez človečnosti. Pomislimo na vse grozo-

te, ki jih premore svet in so posledica suženjstva grehu. Apostol Janez je v svojem pismu zapisal: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo« (1 Jn 3,1). Zato verujemo v Boga in se trdno in vneto držimo izročil vere ter si prizadevamo priti do odrešenja kljub vsem občutkom strahu in nemiru. Saj poznamo Boga, ki ga kličemo, Boga, ki je naš Odrešenik in Oče. Veselimo se, da smo posinovljeni Božji otroci in da smo deležni Božje milosti in ljubezni, in to veselo novico razglašajmo tudi drugim. Ne verujmo zaradi

svojih naporov in zaslug, ampak zaradi Boga, ki je v nas vtisnil pečat posinovljenja (prim 2 Kor 1,22). Četudi smo ravnodušni in nam ni mar za svojo dušo ali za večnost in prezirljivo gledamo na vse to, nas Bog v svoji dobroti in usmiljenju še vedno kliče k spreobrnjenju in nam ponuja možnost, da postanemo njegovi ljubljene otroci. Ne ostanimo sužnji krutemu gospodarju grehu, ki le razdira in uničuje, ampak v veri sprejmimo milostni dar, ki nam ga ponuja Jezus Kristus, in postanimo otroci večnega, čudovitega in ljubečega Boga — nebeškega Očeta.

Tjaša Golobič Štucin

Osamelci

Spregovoriti želim o osamelcih. To so vzpetine, ki se dvigajo iz ravnih površij in niso del nobenega drugega hribovja. Nastanejo z erozijo, ko mehkejša kamnine počasi odpadejo, trdnjše kamnine pa ostanejo dvignjene nad površje. Osamelce se lahko imenuje tudi drevesa, ki rastejo sama, na samem, stran od ostalih. Tako osamele vzpetine kot tudi osamela drevesa spominjajo na osamljenost.

Besede, ki sem jih ravnokar naštevala, nam marsikdaj vzbudijo neprijetne občutke, celo občutke sramu. Vendar biti sam, celo osamljen, je stanje, ki ga v življenju občuti vsakdo, težje pa o njem govori, ga razume in v njem najde smisel. Kljub vsemu osamelci sami po sebi niso nič slabega, niso napaka narave, temveč so del nje. Po navadi jih opazimo, predno opazimo kaj drugega, saj izstopajo, so zanimivi in se glede njih vršijo debate, češ, kako so

nastali in zakaj. Opazimo jih pred ostalimi naravnimi stvaritvami, saj včasih celo predstavljajo kažipote za pohodnike in planince, ki se po njih orientirajo. Vse to velja za osamelce.

Če se morda počutimo kot osamelci in če se nam zdi, da nas življenjske preizkušnje brusijo in kalijo, to pomeni, da smo v Božji delavnici in postajamo utrjene skale. Smo na poti, da postanemo osamelci, ki bodo drugim ljudem kot opozorilo, kažipot, orientir. Življenja in zgodovine ne spreminjajo množice, temveč posamezniki, med katerimi je zagotovo največji junak naš Gospod Jezus. On še danes spreminja situacije v naših življenjih. Že 2000 let je osamelec, ki so ga mnogi zavrgli, a še vedno stoji, še vedno je očiten, nihče ga ni omajal, nihče ga ni porušil.

Želim nas spodbuditi, da nam križ, ki ga morda nosimo kot Kristusovi osamelci, ne vzame želje po slavljenju in zahvaljevanju. Nikar! Zaradi tega, ker nas njegova milost oblikuje v močne in verne ljudi, ga slavimo. Častimo Boga, ki je rekel: »Če so preganjali mene,

bodo tudi vas. Če so poslušali mene, bodo tudi vas. A ne bojte se, jaz sem z vami do konca dni» (prim. Jn 15,20; Mt 28,20).

H komu drugemu naj gremo, kot le k Jezusu, ki nas razume, k Jezusu, ki nas sprejema. Dajmo mu toplo dobrodošlico z našim odprtim srcem. Ne razmišljajmo o teža-

vah, glejmo na Jezusa, našo skalo, ki težave osmišlja. Vsako srce, ponižno ali ponosno, zlomljeno ali trdno, razdeljeno ali enovito, naj izkaže čast skali, Jezusu, na kateri stojimo in gradimo naše upanje in s tem Božje kraljestvo. Zahvaljujmo se Bogu, ker daje smisel našim življenjem, kajti samo on je izvir našega veselja.

Lea Brkič

**voditeljica veroučnih
aktivnosti**

Evangeljske cerkve

»Dobrega pastirja«

Novo mesto,

animatorica in

moderatorica na

**področju družbenih
dejavnosti Cerkve**

Spodbuda vere

Kadar pridemo v cerkev, se srečamo. Morda se ves teden ne vidimo in komaj čakamo, da pride nedelja, ko se snidemo v Božjem dvoru in srečamo eden drugega. Takrat imamo možnost, da skupaj zapojemo v čast Bogu, molimo in poslušamo Božjo besedo. Ravno tako imamo možnost, da se med seboj pogovorimo, si izmenjamo ideje, drug z drugim delimo svoja doživetja, drug drugega potolažimo in si izkažemo sočutje.

Vendar se na tak način ne srečamo le eden z drugim, ampak tudi z

našim Gospodom Jezusom Kristusom. Čeprav Bogu ne moremo podati roke, pa mu jo vseeno podamo takrat, ko jo podamo eden drugemu; čeprav Bogu ne moremo neposredno izraziti hvaležnosti, pa mu jo vseeno lahko izrazimo tako, da smo hvaležni bratom in sestram po veri za prijazno besedo; čeprav Boga ne moremo srečati in mu spoštljivo pogledati v oči, pa ga vseeno lahko srečamo in ga pogledamo v oči, ko srečamo in sprejmemo človeka ob sebi.

Tudi Samarijanka se je nekoč srečala z Jezusom in to srečanje je za vedno spremenilo njeno življenje. Eno njenih vprašanj Jezusu je

bilo tudi vprašanje, kje je kraj, kjer je potrebno častiti Boga. Jezusov odgovor je bil: »Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče« (Jn 4,23).

Tudi sedaj je tak trenutek, ko nas Gospod Bog kliče, da postanemo pravi častilci, ki Boga častijo v duhu in resnici. Mi lahko častimo Boga v resnici, saj poznamo Jezusa Kristusa kot osebnega Odrešitelja, in v duhu, saj prebiva v nas, ki verujemo. Lahko smo častilci Boga, ki častijo Boga v duhu in resnici, saj ljubimo »Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z

vso močjo« (Mr 12,30).

Sedaj smo pred izzivom, da postanemo častilci Boga v duhu in resnici. Če verujemo v Boga in ljubimo sočloveka, potem nas prav nič ne more zadržati, da ne bi sedaj odprli naših src in naših ust in se zahvalili Bogu za njegovo veliko usmiljenost in neomajno zvestobo. Če ljubimo Boga, ga počastimo in se mu priklonimo in postanimo njegovi odrešeni častilci, za katere je na križu žrtvoval svoje življenje.

Naš Gospod je vreden, da ga kot dobri in zvesti služabniki počastimo in se potrudimo ohraniti vero vanj, dokler ne pride.

NEKOČ SO SE VAŠČANI ODLOČILI, DA MOLIJU ZA DEŽ.
NA DAN MOLITVE SO SE VSI ZBRALI,
AMPAK SAMO EN FANTIČ JE PRIŠEL Z DEŽNIKOM.
TO JE VERA.

KO VRŽEMO OTROČIČKA V ZRAK,
SE SMEJI, KER VE, DA GA BOMO UJELI.
TO JE ZAUPPLJIVOST.

VSAKO NOČ GREMO V POSTELJO BREZ KAKRŠNEGAKOLI
ZAGOTOVILA, DA BOMO NASLEDNJE JUTRO ŠE ŽIVI,
VENDAR VSEENO NASTAVIMO BUDILKO, DA NAS ZBUDI.
TO JE UPANJE.

NAČRTUJEMO VELIKE STVARI ZA JUTRI,
ČEPRAV ČISTO NIČ NE VEMO O PRIHODNOSTI.
TO JE ZAUPANJE.

VIDIMO TRPLJENJE NA SVETU,
VENDAR SE ŠE VEDNO TRUDIMO,
SI POMAGAMO IN SI ODPUŠČAMO.
TO JE LJUBEZEN.

(NEZNAN)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505

elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

